

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 10. mal. travna 1891.

List 28.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

31.

Sv. čistost.

Sv. čistost povzdiguje človeka med angelje. Ravno zavoljo te čednosti je sv. Alojzij zaslužil ime „angeljski mladeneč“.

Kazal je sv. Alojzij že v mladosti vedno veliko sramožljivost. Tudi v igrah ni dovolil čisto nič spotikljivega. Skerbno je po vse pokrival svoj život. Nikdar ni nobeni ženski gledal v obraz. Na španjskem dvoru je bil dalj časa in večkrat je govoril s cesarico, ali vendar je še poznal ni. Omenili smo že, kako ostro je jednoč posvaril priletnega starca, ki je vpričo njega nespodobno govoril. Izogibal se je plesom in takim družbam, kjer se je utegnilo kaj slabega pripetiti. Najmanj ga je veselilo zahajati med gospodičine, svoje sorodnice. „Kaj hočem — je rekel — jaz nisem za ženske družbe“. Enkrat so ga nekje prigovorili, da je šel na neko veselico, ki je bila največ napravljena radi njega. Sperva nikakor ni hotel iti; nazadnje se je vdal: pa le pod tem pogojem, da ga ne bodo silili plesati.

Ta njegova zderžnost ni izvirala od tod, kakor bi bil sv. Alojzij tako resnega, recimo otožnega značaja. To ravnanje njegovo se je opiralo na ljubezen božjo. Vse je prihajalo iz serca. To je bil sad pobožnosti njegove. Povedali smo že, da je on še majhen deček sklenil, da za zmeraj ostane v samskem stanu. Goreče je častil Marijo, in njo si je izbral za svojo nevesto in njej na ljubo obljubil vedno devišтво.

Kolik je ta dar v tistih razuzdanih časih! Da moremo prav ceniti čistost sv. Alojzija, pač

ne smemo pozabiti, kedaj je on živel in kje je živel. Pravijo, da se nikoli ni toliko plesalo, kakor v 16. stoletji in da potratnost nikdar ni bila tako velika, kakor v tisti dobi, ko je živel sv. Alojzij. Seveda, zapravljalo se je po grajščinah. Znano je, da je oče sv. Alojzija na jeden pot zaigral 6000 cekinov, kar je bilo za takrat ogromno denarja. V takem času je bil rojen naš mladeneč, in v takih razmerah je živel. Vse je bilo kakor navlaš nastavljeno, da ga potegne sapa v vertinec zapravljanja in vživanja.

Tolikanj lepša in prijetnejša bila je lilija, ki je zrastle med ničvrednim osatom. Ravno sv. čistost nam je sv. Alojzija tako priljubila. Kolikor bolj se zgublja strah pred grehom, toliko bolj gine spoštovanje do te čednosti. Zato nas tako tolaži, tako oživlja pogled na lilijo sv. Alojzija. Preljubi bralci! s katerimi besedami bi vam mogel priporočiti: ljubite, častite deviškega Alojzija! To nežno cvetico-lilijo, vtisnil bi rad vsakteremu, posebno mladini, vtisnil bi jo rad v roke in vtisnil v serce. Pa pojdite raji sami pred podobo njegovo, molite večkrat na čast temu svetniku. Zadobili bote čudno moč...! Če tudi pridejo hudi viharji nad vas, premagali vas ne bodo. Sv. Alojzij je poleg Marije najboljši priprošnjik in varuh v skušnjavah zoper sv. čistost. Vsakdanja skušnja to poterjuje. In če je sam svetnik na zemlji se tolikanj prizadeval, da je med okuženim svetom zdravo dušo ohranil, kako ga bode veselilo v nebesih, kedar bode gledal naše boje in naše zmage!

32.

Njegova modrost.

„Os iusti meditabitur sapientiam, et lingua eius loquetur iudicium — misli pravičnega bodo

modre in previdna bo sodba njegovega jezika: tako sv. pismo.

Ali ne velja to tudi o sv. Alojziju? Ko se je odločil, da zapusti očetovo hišo, žalovali so stariši njegovi, zlasti oče, češ, da so vanj zaupali, da njim bode na starost v veselje in podporo. Bil je njim poznej res podpora in še krepkeja podpora, kot so pričakovali. Sin je s svojo molitvijo in s svojimi sveti pripomogel, da se je stari oče popolnoma izročil v voljo božjo in mirno pričakoval smerti. Spoznal je nazadnje, kako prazen je svet. Mati se je v svojih britkosti vedno zatekala k svojemu Alojziju: tu se je oddahnila in olajšala si serce.

Teh britkosti nikakor ni bilo malo. Sovražniki tvoji so tvoji domači, govori sv. pismo. Tudi sv. Alojzij je moral okusiti resnico teh besedi. Imel je brata, Rudolfa; le-ta se je bil zelo navzel posvetnega duha. Oženil se je bil zoper voljo svoje matere. Ta ženitev je delala dosti pohujšanja. Prišlo je tako daleč, da je mati celo bežala od sina in ni hotela več pri njem biti. Kako je bolelo miroljubnega Alojzija, ko je moral gledati to razdjanje v domači hiši. Ljubeznjivo, je svaril, opominjal svojega brata, molil zanj. Videč, da lepa beseda nič ne izda, svaril ga je ostro. Z dovoljenjem prednikov svojih zapustil je za nekaj časa Rim in šel domu, da bi zopet uredil te žalostne rodbinske razmere. Posrečilo se mu je. Njemu so vsi zaupali, zato je tem lažje spravo dosegel.

Čudno bi se morda komu zdelo, da se je sv. Alojzij še poznej mešal v take posvetne reči. Kazal je nazadnje res precej zanimanja za svoje domače: ali le za to, da je marsikaj hudega preprečil. Vkljub svoji pobožnosti je segel večkrat v navadno življenje, toda s tem namenom, da je enega ali drugega pripeljal k Bogu. Bil je kakor vojskovodja, ki vrejuje svoje vojake po določenem načertu, da njim zagotovi zmago. Po načertu je zmeraj delal sv. Alojzij, konec tega načerta mu je bil: Bog! Znano je njegovo vprašanje: *quid hoc ad aeternitatem?* — Ali mi to kaj pomaga za nebesa? — Vsako vedo, vsako igro, vsako dejanje obračal je tako, da je bilo na čast Bogu in na korist njegovi duši. Zato ni čuda, ako vidimo pri njem neko gotovost in zavednost. Bil je mlad po letih, ali svojim sorodnikom bil je moder oče. Saj modrosti se je učil od tistega, ki je vir vse modrosti — od Boga samega.

Kedar hočemo kaj novega katerikrat početi, vprašajmo se: ali mi to kaj pomaga za nebesa?

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

V. Poglavlje.

O cerkvi.

5.

Druge verske občine, ktere bi se rade zvale kerščanske, nimajo in ne morejo imeti teh bistvenih znamenj pristnosti. Edine niso, ker nimajo 1.) istega vesoljnega poglavarja; 2.) ker smé vsak njih ud sv. pismo tolmačiti in verovati, kakor mu je drago. Zato so „omahljivi in sem ter tje majani od vetra vsacega uka“. Ef. 4, 14.

Svete niso, ker 1.) njih vstanovniki niso sveti, ne Luter, ne Kalvin, ne Špeta itd.; 2.) ker so zaverгли premnoge verske resnice in posvetila, n. pr. sv. mašo in več zakramentov, nasproti učili pa načela, ktera svetosti nasprotujejo in greh oživljajo, n. pr. da izveliča vera sama in dobrih del ni treba; da človek ni prost in zmožen kaj dobrega storiti in greha ogibati se; da Bog zaveržene k grehu sili, izvoljene pa brez zaslužb zveliča; itd. 3.) ker izmed sebe ne zmorejo svetnikov.

Katoliške ali občne niso te ločine 1.) ker jih v začetku ni bilo; 2.) ker se vedno razcepljujejo v premnoge ločine.

Apostoljske niso, 1.) ker so se ločile v poznejših vekih, še celo po petnajstem, od stare apostoljske cerkve in poprijele se krivih učiteljev; 2.) ker njih nauk ni apostoljsk, temuč vedno omahljiv in premenljiv; 3.) ker nimajo predstojnikov in vladik, kteri bi bili pravi nasledniki apostelnov po nepretergani versti.*)

6.

Izmed vseh družb, ktere se hvalijo za kerščanske, gre tedaj to slavno ime samo Rimski cerkvi, to je oni, ktera ima rimskega papeža za svojega poglavarja. V razloček od ločenih se ji pravi katoliška.*)

(Dalje nasl.)

* *Edant ergo origines ecclesiarum suarum; evolvant ordinem episcoporum suorum. ita per successiones ab initio decurrentem, ut primus ille episcopus aliquem ex apostolis vel apostolicis viris, qui tamen cum apostolicis perseveraverit, habuerit auctorem et antecessorem: hoc enim modo ecclesiae catholicae census suos deferunt.* (Tertull.)

Vestrae cathedrae originem ostendite, qui vobis vultis sanctam ecclesiam vindicare. (Optatus Milevit.)

Victor erat ibi (Romae) filius sine patre, tyro sine principe, discipulus sine magistro, sequens sine antecedente. (S. Optat. de schismate Donatist.)

Qui estis? quando et unde venistis? quid in meo agitis non mei?... mea est possessio, olim possideo, habeo origines firmas ab his auctoribus, quorum fait res; ego sum heres apostolorum. (Tertull.)

* *Ab haeretico nomine noster populus hac appellatione dividitur, cum catholicus nuncupatur.* (S. Pacian.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Katoliško tiskovno društvo goreče razodeva svojo delavnost v prid katoliške stvari. Nakupilo je naj poslednji čas na prav pripravnem mestu poslopje pok. g. Jemca in že je pričelo zidati novo lastno tiskarno, kar bo ves družbeni vspéh zelo zvikšalo. Nadjati se je pa tudi, da se sčasoma prigrotové prostori za shode in zedinjevanje gg. duhovnov in drugih domoljubov, ki vsak dan več ali manj prihajajo v glavno mesto. Domačini, katerih glasilo je: vera, dom in cesar, tehtnost tega početja spoznavajo in ker je društvo zdaj v denarnih potrebah, so začeli gospodje odbor v njegovem dejanji prav pridno podpirati, ter se je nadjati, da se bode delo moglo srečno nadaljevati. „Slovenec“ poslednji čas zaznamuje prav lepih prispevkov v ta namen.

Odbor je zato pri zadnjem občnem zboru poudarjal velike denarne potrebe ter navduševal vse ude in druge prijatelje tega koristnega podjetja, da naj bi obilno in velikodušno podpiralo zverševanje tega dela. Omenil je gosp. predsednik, da je še precejšno število čč. gg. duhovnov, ki so se dozdej pogrešali v imeniku družbenikov. Pripomin ni bil zastoj, kakor se zdaj kaže in po pravici, — sej če kdaj, je dandanes potrebno, da smo edini, edini, edini!

Vzorne izgledé katoliške velikoserčnosti nam dajejo poštenjaki v ameriškanskih zveznih državah. Namenili so katoličani pred kratkim napraviti vseučilšče (katoliško univerzo) v Vašington-u, in lejte! nepredvidoma prinese nadškofu v ta namen neka dobrotne oseba 500.000 dolarjev za napravo, druga 50.000 dolarjev za potrebno kapelo pri tej napravi. Kako so drugi darovali, nam ni znano, to pa vemo, da univerza že stoji in dela — in med drugimi učenci je tudi eden naših verlih rojakov v tej napravi. — Hočete slišati še en izgled...? Nadškof v Št. Pavlu je razodel misel in željo, da bo treba zidati semenišče. Kmaló se oglasi pri njem železnišk podjetnik in mu iztoči (ako sem prav zapazil) 200.000 dolarjev, rekši: naj stori z njimi in zida, kakor mu je drago. In lejte: ta mož je bil protestant — le njegova žena je katoličanka.*) Denarja jesti nihče ne more, v grob seboj ga tudi nikdo ne bo nesel, stori se pa z njim, lahko dobrega, kdor ga ima: tedaj na dan z njim da se kaj dobrega z njim doseže.

Iz Gorenjskega, 22. junija. (Slavnost sv. Alojzija v Železnikih. (Konec.) Da bi pa naši mladini ostal v toliko bolj živem in dolgotrajnem spominu tristoobletni dan smerti sv. Alojzija, se je tudi zunanja stran šolskega poslopja oblekla zanj-ga po mogočnosti praznično. V soboto, 20. t. m. popoldan, jelo se je to veršiti. Sprednje šolsko lice opasalo se je simetrično s šibkimi mlajčki in prijetno zelenimi brezovimi drevesci. Nad šolski vhod pripela se je zelo mična podoba zavetnika šolske mladine, sv. Alojzija, vložena v širok pozlačen okvir in opasana z lepim vencem iz ponarejenih cvetlic; ob straneh pa so bile postavljene posode z živimi cvetkami. Nad glavo Svetnikovo postavljena je bila (česar se je On v življenji tako branil) pozlačena krona. Pod okna v nadstropju so bile namesto pertičev zelene girlande

iz mladega smrečja, ob strani vsakega okna vravnani ste bili po dve narodni (belo, modro, rudeči) zastavici; nad vsako okno obešen je bil še simetrično primeren venec; iz strešne line pa, ki je napravljena ravno nad vhodom, plapolalo je petero velikih zastav: v sredi avstrijska (černo-rumena), njej ob straneh pa belo-rudeča (preslavne cesarske hiše), belo-višnjeva (kraljeve bavarske hiše) in dve belo rumeni (papežev prapor).

Proti zvečerni 9. uri pa so k popisanim olepšavam zamigljale še svitle lučice pred podobo sv. Alojzija in na oknih. Obilnost gorečih sveč in mično-barvani razsvitljeni lampijoni dajali so šoli tako svečano-prazničen obraz, kakor enacega naša šola še mende ni nikoli imela. Golo naključje nanese je, da je prišlo ta čas v šolsko dvorano več odličnih oseb, vmes njih nekatere, ki so kedaj obiskovale tukajšno šolo; in ker je bilo slučajno navzoče tudi cerkveno pevstvo, oglasilo se je ob spremljevanji šolskega harmonija še primerno petje. Se vé, da je bil najpred počeščen slavljeneč slavnosti, angelj — mladeneč sv. Alojzij z mično pesmijo, kateri je sledilo še več Marijinih. Jako prijetna je bila ta nepričakovana večerna zabava. —

V jutro 21., kot v praznik sv. Alojzija, snidli so se naši letošnji prvo-obhajanci pred zjutraj njim duhovnim opravilom v šolski dvorani, kjer so najpred vkupno opravili kratko molitev pred sv. obhajilom, potem pa šli pároma v taro cerkev. Pred njimi nosila se je šolska zastava, spremljevana do cerkvenega vhoda tudi od zastav: avstrijske, cesarske, papeževe in bavarske. Ob 10. uri je bila najpred slavnostna pridiga v čast sv. Alojzija, kateri je sledila slovesna sv. maša z blagoslovoma. Dve novi pesmi, sv. Alojziju v čast prepevani, pomagali ste preslavljati službo Božjo. Popoldan ob 3eh bile so slovesne večernice s petimi litanijami in blagoslovoma, kakor je pri nas navadno ob večjih praznikih.

Ob 6. uri se je šolska mladina poslednjikrat zbrala v podružni cerkvi, opravila še enkrat sv. križev pot za duše v vicah in v čast sv. Alojzija, potem se je pred njegovo sliko odpela zopet pesem: „Serce v nebesa povzdignimo“, in poslednjič odmolile kot za sklep tudi še njemu v čast sestavljene in predpisane litanije. Od tod se je mladina podala v šolo, kjer so se deklamovale pesme: „Sv. Alojzij“; „Molitev“; „Mati“; „Spomladanska“ in „Lavdon“. Na to so bili obdarovani vsi navzoči otroci. Eni so dobili „Stezico v sv. raj“, eni knjižico: „Podoba sv. Alojzija“, in manjši pa le podobico sv. Alojzija kot otrok in pisno teko. Naročile so se bile tudi nove svetinice sv. Alojzija in sv. Stanislava iz Ljubljane, pa na naše veliko pomilovanje jih nismo prejeli, češ: „so že vse razprodane“. Ne vemo, ali se je bila kat. bukvarna tako pičlo preskerbela z njimi, ali pa je bilo nakupovanje taistih nenavadno veliko, da nas je mnogo ostalo brez tako primerne in trajnega spominčeka. (Ako prav vemo, naročeno jih je bilo 14.000, in so vse pošle. Vr)

Eno stvar pa smo si bili prepozno domislili. Ker imamo namreč tu zdaj lastnega fotografa, domačina, smo poznej zelo obžalovali, da praznično ozališane šole in pred njo zbrane šolske mladine nismo dali fotografirati. Dotična slika bi bila, v šoli shranjena, prav primeren spominček za naše naslednike in potomce. Ako mili Bog ohrani zdravje in

*) V Ameriki tudi drugoverci spoznajo, koliko je katoličanstvo vredno; pri nas imamo katoličanov tako pritlikavskih, da smo prisiljeni zoper nje vero braniti.

življenje Njih Svetosti Papežu Leonu XIII do 19. februarja 1893, ko bodo obhajali petdesetletnico svojega škofovega dostojanstva, in če doživimo ta oveselivni čas tudi mi, se pa zna kaj tacega zveršiti. Brezdvomno bi takrat ravno tako proslavljal ves katoliški svet redki prigodek, kakor se je zdaj strinjal v češčenju in nedolžnem razvedrovanju v čast sv. Alojzija. Naj bi pač On svojih častilcev nikdar, ne zapustil, zlasti pa jim na pomoč bil o smertni uri.

—k.

Štanga. 1. jul. Dne 13. pr. m. smo obhajali spomin sv. Antona, patrona naše cerkve. Isti dan prihajalo je mnogo romarjev, kateri so z molitvijo in petjem častili sv. Antona čudodelnika. Zvečer bila je prav spodbudna pridiga, v kateri so nam razlagali domači g. župnik 4 čudeže sv. Antona, kateri so naslikani v kapelicah pri zvoniku. Po pridigi so bile pete litanije z blagoslovom. V nedeljo, 14. t. m., se je bilo zbralo ljudstva silno veliko, ter pravijo ljudje, da takšnega shoda še ni bilo kmalu; največ prišlo je pa Dolenjcev. Iz tega se razvidi, kako da verni kristjanje častijo tega velikega svetnika.

Sv. Antona dan so nam blagoslovili čast. gosp. župnik dva kipa v kapelicah poleg zvonika. Kapelici nam je naslikal domači hvalevredni umetnik g. Ant. Cej, sedaj bivajoči v Rudolfovem. Naslikal je 4 čudeže sv. Antona, ter poleg kipov dva leteča angelja; lepša va je tudi prav lepa. Vse to je slikano na presno. Delal je natančno in marljivo; začel je rano zjutraj, ter nehal pozno v mraku. On ni kdo taistih, ki gleda, da dela le od „šestih do šestih,“ akoravno ni imel plače od dne, pa vendar je gledal, da je delo izveršil lepo in natančno. On je pa tudi blag, pošten značajan mož, kakoršnih je malo; torej je vreden pohvale, ter vsega priporočevanja. Ako bi pa kedo oporekal tem versticam, naj se blagovoli pa sam potruditi k nam, in videl bo, da je opravičena moja pohvala.

Alojzijeva tridnevica se je pri nas prav lepo obhajala. Vsaki dan bila je sv. maša z blagoslovom; pred mašo bralo se je življenje sv. Alojzija. V nedeljo bila je pa slovesna sv. maša, med katero so pristopili dečki in deklice prvič k mizi Gospodovi. Med tridnevico so prav v obilnem številu dohajali ljudje k službi božji; posebno moram v tej zadevi pohvaliti otroke, ker so se tako pridno priporočevali svojemu varhu. Še nekaj je, kar ne morem zamolčati, to je: Marsikdo je obžaloval, ker ni bilo nobene primérne pesmi za to slavnost; tudi na take slavnosti bi se moglo ozirati. „Cer gl.“ je sicer prinesel eno, a bilo je prepozno. Ko bi mi ne bil postregel g. J. R. bi bili mogli samo eno peti; tako se je vendar spremenilo, za kar mi tudi tu izrekam zahvalo.

S.

Z južnega Posavja. (Zernja o 600stoletni slavnosti.) To leto 1891 ste dve osobite slavnosti: šeststoletnica čudežnega prenesenja presv. nazareške Marijine hišice na Tersat in tristoletnica blaženega ločenja nedolžne in svete duše iz deviškega telesa angeljskega mladenča sv. Alojzija. Tristoletnica sv. Alojzija se slovesno obhaja po vsem katoliškem svetu, kar je dobro, prav in koristno. Oh, saj mladina, mladina devetnajstega stoletja neizrečeno potrebuje duha, izgleda in priprošnje ljubljence Božjega, mladenča sv. Alojzija. Namenjen sem bil jeden iskreni

spis v slavo Bogu in češčenje sv. Alojzija po milosti Božji spisati; toda opustil sem to zaznavši, da se povsod mnogo giblje, pripravlja, piše, vredeje in napravlja za proslavo Božjo in angelja v telesu človeškem.

Bodem pa s pomočjo Božjo iskreno molil, da bi vse obilno sadú rodilo to povsod, zlasti pa pri mladini slovenski.

Za mladino slovensko me silno teží serce in žalosti dušo, ker znano mi je njeno pohujšanje, gerde ostudne razvade. Koliko ostudnih pregreh in napak počenja in božjih ropov dela naša mladina, osobito dijaki v mestih vsled nevredne spovedi! Koliko mladenčev je po ječah! In koliko zla izvira in bode izviralo zbog tega! Zato mnogokrat silno žalujem in se močno solzim pri nogah Odrešenika in dobrega Pastirja zaradi grehov svojih in osobito ljubih mi Slovencev, ki toliko žalijo presv. Božje Serce! O pijanost, koliko hudega storiš! Presveto serce Jezusovo stori in podeli milost po priprošnji deviške Matere svoje in deviškega služabnika svojega sv. Alojzija, da se v tej tristoletnici v naši deželi oberne na bolje. —

Naj se še spomnim šeststoletnice prenesenja Marijine sv. hišice iz Nazareta na Tersat, na zemljo slovensko — med narod slovenski.

Istina je, da priprosti verni slavenski narod se je mnogobrojno in trumoma vdeležil slavnosti svete o šeststoletnici tam na Tersatu. Vendar tudi tam bi se zamoglo to mnogo bolje, vzvišeneje in obče v dušno korist vrediti in opravljati, kakor pa se je. Marijina sv. hišica je družinska hiša najsv. družine Jezusa, Marije, Jožefa na zemlji. — Spodobilo bi se bilo in prav bilo bi, da bi se bila ta šeststoletnica obhajala po vsej Jugosloveniji, v cerkvah s slovesno službo Božjo in z dotičnimi ss. govori, s prejemo ss. Zakramentov in z molitvami, v večjo slavo Božjo in presv. družine: Jezusa, Marije, Jožefa, v blagor družin slovenskih in pravega družinskega življenja. Mnogi kerščanski pastirji katol. ovčic niso še v tem nič storili. In koliko katoliških slovenskih in slavenskih biskopov je obiskalo o tej slovesnosti sv. Tersat? In koliko jih bodé učinilo to v teku tega leta?

Prav je, da hodijo višji in nižji pastirji in verne ovčice v Jeruzalem, Rim, Lurd in drugam; ali istotako naj bi se ne opuščala bližnja svetišča, osobito kakor je na Tersatu in to o šeststoletnici. Prav je, da so verni Avstrijanci nesli dragoceno zastavo v Lurd; a spodobilo bi se istotako in še več, da bi Avstrijanci, verni iz vseh stanov, obilneje došli to leto na Tersat in donesli zastave ali tudi kaj darov siromašnemu, največjemu svetišču bl. Device Marije v avstro-ogerski monarhiji. Ni li to velika beseda: Marijina presv. hišica, v kateri se je večni Bog učlovečil, v kateri so mnoga leta bivali: Jezus, Marija, Jožef, prinesena je bila čudežuo in stala je na zemlji slovensko-avstrijski? A cerkev tega znamenitega svetišča je siromašnejša, priprostejša, nezatnejša, nego marsikoja župnijska cerkev med kmeti. Vladarji avstro-ogerske in knezi cerkveni in svetovni obdarili so z umetnijami, dragocenostmi iz zlata, srebra, dražih kamnov in biserov Mirijino svetišče — Marija-Celje, kar je prav in dostojno; ali istotako, ako ne več, spodobilo bi se ozirati na slavno Mirijino svetišče na Tersat, ga obdarovati in zvišati, kajti stala je tu prava nazareška Marijina sv. hišica in mnoga čuda so se godila, obilne

milosti iz nebes rosile. Ali Tersat bil je in še je nekako pozabljen, v nemar puščen; mar zato, ker stoji na zemlji slavenski, med narodom slavenskim? Je mar zbog tega manj vreden, kakor ona svetišča, ki stojijo na italijanskih, nemških, francoskih tléh?

Stara cerkveno-narodna pesen o veliki Gospej (vel. Šmarin) pravi: „Za Bogom častimo Marijo najpred“. Istotako Marijine spominje in dogodbje, za Božjimi obhajamo pred drugimi. Sej spominji in dogodbje Marijine in kar se Nje tiče, vse je združeno, vtopljeno najpred z Božjimi; in te slavnije naj se pred drugimi obhajajo.

Toda tako se ni zgodilo dozdej v proslavo šeststoletnice prenesenja Marijine presv. hišice na slavensko zemljo.

Pri tacih slovesnostih svetovni časopisi v ovenčanem okviru donajajo slavnostne opise, kar je včasi prav in dostojno. Ali je pa kateri katol. časopis donesel ovenčani, obrobljeni slavnostni opis o šeststoletni slavnosti prenesenja zemeljske sv. hišice Matere Božje — nebes Kraljice, in na prvi častni strani? Slovenski časopisi, izvan Danice, kako kratke in suhoparne opiske so imeli; eden pa še zmotenega: „v kateri je bil rojen Zveličar; a bil je v tej sv. hišici spočet od sv. Duha, rojen pa v betl. štalici.“)

Pervo kanonično obiskovanje Lavant. kneza škofa v Brežki dekaniji. V nedeljo, 28. junija ob 8ih služili so sveto mašo prevzvišeni gospod višji Pastir; pri sv. maši so pevci prav lepo cerkvenokoralno pevali slovenske cerkvene sv. pesme. Neki gospodi so bili višjega Pastirja zunaj cerkve častno sprejeli in spremili, a drugi dan, v nedeljo, jih pri škofovi službi Božji ni bilo videti; bilo je pa kmetiško in meščansko slovensko ljudstvo. Po sv. maši so škof iskreno, z apostola Pavla zgovornostjo in navdušenostjo pridigovali v krasni in veličastno-mili slovenski besedi; potem bile so molitve in sprevid za duše v čistilišču iz te župnije, za tem pa izpraševanje odraščene ljudstva v cerkvi o kerščanskem nauku.

Toliko bodi o Brežicah omenjeno mimogredé, kajti moj namen ni vsega opisovati. Naj še povem, da večina hiš v mestu bilo je okinčanih z vencu in mnogimi zastavami; ali slovenske zastave ni jedne ni bilo. Raz zvonika visela je cesarska zastava; zakaj se o takovih in drugih prilikah ne razobesi tudi zastava sv. Očeta — rimskega papeža? Po sv. kerstu smo mi katoličan, duhovni otroci sv. Očeta, poglavarja vesoljne sv. Cerkve. Toraj naj bi povsod tudi živeje zavédni bili v tem, da se zastava sv. Očeta razobesi, osobito raz cerkve. Namen moj je pa opisati slovesnosti škofovskega obiskanja v lepi župniji Dobovi, skrajni v južnem Štajerju, ob mejah Hervaške in Kranjske.

V slavni in veličastni god in praznik ss. apostolov Petra in Pavla bil je prihod višjega Pastirja iz Brežic v Marijino župnijo Dobovo. V vasi Motec, na meji župnije, bil je lepo okinčan vhod; obiskali so knezo-škof tukaj jedino podružno cerkvico dobovske župnije. Pri prvih hišah vasi Dobove pri lepi kapelici Matere Božje, napravili bili so verli možje, mladenči in dekleta, iz vasi Mahalovce dva slavoloka. Pervi slavolok imel je napis: „Pozdravljeni naš Višji Pastir! Podelite nam sv. blagoslov in mir“. Na mlajih vsakokraj slavoloka vihrale ste veliki slovenski zastavi.

*) Ako se komu ta dopis dozdeva preoster, smemo opomniti, da je izvirnik pač še veliko hujši. Vr.

Nad sredinjo slavoloka bila je v vencu mila podoba 12-letnega Jezusa s cvetko terpinko v naročju; s jedne strani podobe vihrala je zastava sv. Očeta, z druge pa cesarska in so pomenjale, da biva tu ljudstvo rimo katoliško-slovensko-avstrijsko. Namenjeni slovesni sprejem pri teh slavolokih veršil se je po naročilu v. č. gospoda dekana iz Brežic, pri drugem slavoloku. Slavolok tu bil je iz samih vencev in mlajev, o č. cesti pa je bilo postavljeno zeleno brezovlje; pri jedni hiši so prižgali sveče na okna, kar je bilo posebno ginljivo in pomenljivo; ali še vse več in lepše storili bi bili priprosti in dobri ljudje, ko bili bi prej kaj opomnjeni na to.

Ipak se je mnogo ljudstva zbralo pri prvih slavolokih in dalje ob cesti proti cerkvi, željno čakaje višjega Pastirja svojega. Ob 8ih se pripeljejo knezo-škof. Vse se odkrije in pade na kolena; milostni vladika ginjeni vozijo se prav počasi delivši na obe strani sv. blagoslov. Tudi na tergu pred veličastno cerkvijo bili so slavoloki, mlaji, zelena dreveščka in venci. Slovesni sprevid in vhod v cerkev bil je iz župnijske hiše. Cerkev Device Marije v Dobovi, jedna izmed največjih, najlepših po zidavi, in najveličastnejših v lavantinski biskupiji, bila je vsa napolnjena vernega ljudstva, po vseh treh ladijah in družih lepih prostorih. Po biskopovi sv. maši zapelo je ljudstvo v cerkvi sveto-ginljivo in veličastno pesem „Oče naš“. Višji pastirji dojdejo na leco in navdušeno pridigajo o ss. apostolih Petru in Pavlu, podajavši primerne nauke, opominje. Malo svečnikov, misjonarjev in družih ima tolik dar in zmnžnost sv. govorništva, kakor ga imajo lavantinski sedanji knezo-biskop. Beseda vsaka popolno razločna, glas močen in lepo doneč, govor in obnašanje vzvišeno, pomenljivo, navdušeno, sveto-ginljivo, za dušo in serce prešinjivo, vsi v pravilni slovenščini, razumljivo, bodisi v Terstu, Ljubljani, Celju in Ptuju. — celo v Zagrebu bi jih vse razumeli, ali v katerem-koli kotiču Slovenije. Milostni višji pastir so v pridigi pohvalili osobito to, ker je v župniji mnogo pobožnosti, ker radi hodijo v cerkev in pogosto k prejemanju ss. Zakramentov; in da možki istotako vse to opravljajo in celo ženske prekosijo. Rekli so: „Ko sem to slišal in zvedel o vas, me je močno v dušo in serce razveselilo“. In, kedo je pa to v tej župniji začel, vpeljal in obderžuje? Milost Božja in tretji red sv. Frančiška, v katerem je v tej župniji mnogo možkih in mladenških udov — in ti udje III. reda so še mnoge druge neude spodbudili za to, kakor je zgoraj rečeno. Ali malokje in toliko je moral sv. III. red in udje njegovi terpeti in prestati, kakor je tukaj. In ko bi toliko nasprotsva in iz takovih okoliščin ne bilo, gotovo bi večina župnije bila v prekoristnem sv. redu.

Potem bilo je strogo, ljubeznjivo in točno izpraševanje iz kerščanskega nauka, na pervo mladina, potem odraščeni, vsacega spola in starosti, povsodi po vseh treh ladijah na okolo se je izpraševalo. Izpraševali so večino sami škof.

(Konec nasl.)

Iz Amerike. (St. John's Abbey, Collegeville V. O., Stearns Co. Minn. U. S. America.) (Konec.) Okoli tega časa so tudi katoliške naselbine evropskih narodov naglo naraščale in so vedno bolj prosile za duhovne pastirje. Šli so tedaj gospod Ignacij med bele ljudi in prepustili Indijance benediktinskim duhovnom. Eno velikih rezervacij, „Belo Zemljo“, oskerbovali so

že več let č. g. Alojzij O. S. B. in sedaj morali so vzeti še Red Lake zraven. (Reservacija se imenuje kos zemlje, katero država odmeni za Indijance in se tam drugo ljudstvo ne more naseljevati.)

Ti dve rezervaciji ste 100 angl. milj narazen, zatoraj si lahko mislimo, da so le pičlo mero kerščanske odgoje dobivali. Kadar so č. g. o. Aloys le mogli, so Red-Lake obiskali in so vselej precej odraščeni kerstili.

Vedno so pa prosili za novo pomoč, kar se je vendar sčasoma moglo storiti. Je pa še zmerom tukaj tako; če tudi vsako leto dobimo 4 ali njih pet, kar je redko, se takoj polje odpre, kjer bi 3- in 4krat več duhovnov potrebovali. Amerikanski mladenči se le poredko za duhovski stan odločijo, tiše le kar v obertnijsko šolo.

Konec leta 1888 odperli so se boljši časi za naše Očipovce. Ponudila sta se zopet dva duhovna za revne Indijane. Ker je življenje in delovanje pri Indijanih bolj težavno predpostavljene duhovnov ravno ne morajo za te misijone, ampak povabijo, da se kateri prostovoljno oglasi. Milgsp. opat so tedaj mesca novembra poslali tukaj sem č. g. o. Tomaža Borge-ding-a in novo posvečenega č. g. o. Šimna Lampe-ta. Tudi benediktinske sestre iz Št. Jožefa so odme-nile dve sestri za isto postajo. Te tedaj so začele tam gori šolo za mladino.

Med velike dobrotnike naših Indijanov moramo posebno omeniti tri gospodične „Dresel“, ktere za katoliško izrejo Indijanov silo veliko denara darujejo. So namreč milijonarke (ena je šla v samostan), torej se jim ne pozna tako naglo. Mislim, da bodo kmalo tudi v Red-Laku dale poslopja iz opek postaviti; šolo in cerkev zidati. Pervo leto smo koj za potrebo malo šolo postavili za kakih 40 otrok; pa letos je morala biti dosti velika za čez 60 gojencev. Polovica nekako vseh Indijancev tukaj je že katoliška, to je, kakih 700. Čeravno so že protestantovske dušne služabnice pred č. g. Lavtižarjem tukaj bile imajo jih vendar še zelo malo v svoji cerkvi; kakih 300 na tej re-servaciji je še vedno poganov. Nek star indijanski misijonar so nam rekli: Jaz sem zmerom mislil, da so Indijanci v Red Laku najboljši, in sem zelo želel, da bi se zanje kaj storilo. Bog daj, da bi že kmalo divjo indijansko naturo vpognili pod sladki jarem Jezusov!

Od tukaj še dve drugi indijanski postaji obisku-jeva, tudi z dobrimi nasledki.

Ker mi tudi časa primanjkuje, sem gosp. Šimnov spis okrajšal, bomo pa še pozneje kaj več pisali.*)

Mil. gosp. opat Bernard so šli 10. junija kakih dve tisoč milj naprej na zahod, tje v države Washington in Origen, kamor so jih že davno tamošnji škof va-bili, da bi tam nekaj dela prevzeli. Tam je tudi več slovenskih, poljskih in čeških naselbin, ktere še nikdar niso imele duhovna, ki bi jih v maternem jeziku mogel podučevati in tolažiti. Res je potreba moliti, da bi Gospod še kaj mladenčev poklical v tukajšnji svoj vinograd.

Rekel bi o prvih slovenskih misjonarjih tega stoletja: prikazale so se svitile zvezdice nad kranjsko deželo, in peljale so vnete može v nejeverske dežele oznanovat pot življenja. Večinoma so bili navdušeni

*) Prejeli smo tudi drugi dopis o ravno tej tvarini, pa bolj obširen, ki bode gotovo zanimiv, če tudi ne vse novo. Serčna hvala obema gospodoma! Vr.

za ta lepi poklic po branji misjonskega življenja g. Knobleharja, Baraga in Pirca; naj vendar ta ogenj ne ugasne v prelepi naši domovini. Kakor je majhna kranjska dežela, storila je za kerščansko oliko zelo veliko v teh širokih Združenih državah. Se vé, le dokler je Bog z nami, je naš trud rodovit.

Ko pridejo milgsp. opat nazaj, bom že skusil še kaj povedati, kaj so tam novega videli. (Prav serčna prošnja — in zahvala že naprej. Vr.) P. Č. Z.

Rim. (Častitljivi služabnik Božji Frančišk Anton Fasani, iz manjših redovnikov sv. Frančiška. In častitljivi služabnik Božji Nuncij Sulpricio, mladenec iz Penske Škofije.)

Sv. Oče Leon XIII so ravno v dan 300letnice sv. Alojzija po resnem prevdarjanji poterdili, da pri teh dveh služabnikih Božjih se nahajajo v junaški stopinji Božje čednosti: vera, upanje in ljubezen, in pá velike čednosti: modrost, pravičnost, zmernost in močnodušnott, da se torej po trojni preiskavi smé prestopiti k daljnemu obravnavanju v ta namen, da se ta dva služabnika Božja prištejata med zveli-čane in med svete.

Zastran junaških čednosti so namreč potrebne trojne obravnave. O Frančišku Antonu Fasani-u je bila prva obravnava v stanovanji pok. kardinala Panebijanko-ta 13. sept. 1881, druga obravnava v apostoljski palači v Vatikanu 24. apr. 1881; tretja pa v splošnji seji sv. Očeta Leona XIII. ravno tam 7. aprila tekočega leta: V tej obravnavi je pred-sednik sv. obredov in poročeval kardinal Kajetan Alojzij Masella zastavil vprašanje, če se že omenjene božje in glavne čednosti pri tem služabniku Božjem nahajajo v junaški stopinji, ali ne? Kardinali in očetje svétniki so dali k temu priterdiven glas; sv. Oče papež pa pri tako tehtni zadevi niso neutegoma odločili s svojim glasom, temuč opominjali so, da pri tako silo znameniti zadevi naj se v molitvi še dalje prosi za nebeški svét. Še le na god 300letnice so tudi sv. Oče priterdili, in sicer za oba omenjena služabnika Božja.

Frančišk Anton je bil sin pobožnih staršev v Luceriji na Apulskem, rojen l. 1781. Podoben je bil sv. Alojziju, ker od otročjih lét je zvesto ohranil bo-goljubnost serca, imel veliko veselje za svetost, bil je živ, Bogu prijeten dar in prizadeval si je vedno bolj za popolnoma duhovno življenje. Zato je s 15. letom pristopil v red sv. Frančiška, v katerem je bil v pridnem in vestnem učenju kakor tudi v pokorščini in vsih čednostih vsim drugim izgled naj lepšega življenja. Še veliko bolj prečudno je bilo njegovo življenje pozneje v redu skoz 34 let. Pod vergel se je neštevilnim in velikim priteznostim in pokorilom, s čimar je pravične v rasti čednosti poterjeval, grešnike pa spreobračal in nagibal k pogostemu prejemanju ss. zakramentov. Bil je velik v ljubezni do ubožnih, velik v molitvi in nočnem čuvanju, velik v zataje-vanju samega sebe in v ponižnosti, velik v pokorščini do vikših. Umerl je v sluhu svetosti 29. nov. 1842. Pri njem — merliču je bilo nekaj čudovitega, in ljudstvo v silnih množicah se je zbiralo k njegovemu pokopu. Slovez njegove svetosti se je vedno bolj razširjal in ko so ga na pomoč klicali, je Bog delil uslišanje njih prošenj na njegovo posredovanje. —

Služabnik Božji Nuncij Sulpricij pa je zlasti za naš čas uzor, prelep izgled čednosti za delavski stan. posebno še za mlade delavce. Bil je tudi ta nekak Alojzij po svojih okoliščinah. Bival je le na skrivnem, v čednostih bil je kakor najčistejši balzam pred Gospodom.

Rojen je bil l. 1817 v mestu Peskolo, škofije Penne in bil sin ubožnih bogoljubnih staršev. Žarila je v dečku prečudna iskra za čednost kar je kazalo, da bo iz njega kaj posebnega. Deček je prav rad in z veseljem ubogal, goreče molil, in njegova nedolžnost in ljubeznjivost je bila prečudna. Z 9. letom je zgubil starše in stric ga je vzel v svojo delavščino, ter je 6 let prav neusmiljeno delal z dečkom in silil ga k preveč težkemu delu za njegovo mladost, velikrat odtegnil hrano, tudi tepel ga je. Tovarši pri delu mu tudi niso prizanašali, psovali so ga in gerdo z njim delali. Vsled tega napadla ga je huda bolezen, iz ktere je nastala ostudna rana na piščalni kosti. Časti vredni mladenec pa zaradi tega ni nič tožil; še le veseli se je, da se udeležuje terpenja Kristusovega, in skazoval se je v veri, ljubezni, poterpežljivosti in ponižnosti tako, da je iz njegovega življenja sijala kerščanska junakost, ktero so njegovi soobčani imenovali krepost angelja in svetnika v bolnišnici za neozdravljive v Neapelnu, kjer je bival dve leti zaradi grozne bolezni: tam je skazovali poterpežljivost še v večji svetlobi. Iz cele duše je Boga hvalil, če tudi se bolezen kar nič ni hotla zboljšati in bil je zmeraj jasne volje. Zraven tega je pa še sam s posebno ljubeznijo bolnikom stregel, jih pohlevno opominjal, da naj grehe obžalujejo, njih učil kerščanski nauk, posebno pospeševal ljubezen do sv. vere, in pobožnost. Bil je ta mladenec kakor cveteča roža ko najčistejša lilija, razširjajoč dišavo nebeških čednosti. Vse ga je torej ljubilo in občudovalo, posebno pa neki imeniten gospod, kateri je mladenca sprejel v svojo hišo in ga ohranil pri sebi obe poslednji leti njegovega življenja.

Bolezen pa je prihajala še hujša dan na dan, ali tudi ljubezen Božja je v njegovem sercu le še bolj gorela, pa k Materi Božji, katero je imenoval svojo mater, in k sv. Alojziju, čigar življenje je posebno ljubil in prebiral ter posnemal njegovo čistost in ponižnost. Cenil je pri tem, da terpljenje tega sveta ne pride v nobeno primeru s častiljivostjo, ktera se bi nad vami razodela, in je torej naj večji bridkosti zmeraj vesel prenašal. Opominjal je tudi druge, da za kristjane je križ naj dražji dar Božji. Ni skorej dopovedati, s kolikim koperenjem in solzami je — že blizu smerti — prejel dobrotnega Jezusa, ki je v sveti Hostiji prišel k njemu, in s takimi občutki je izdihnil svojo lepo dušo 5. maja 1836, v starosti 19 lét. Bil je tedaj nekak drugi Alojzij, in sicer ta posebej za ubožni in delavski stan. O njegovih čednostih se je daleč po svetu razglasilo, slovez njegove svetosti je po smerti še bolj raste, zlasti o milostih in čudežih, ki so se godili, kakor pišejo, ko so ga na priprošnje klicali. Vsled tega je Rim pričel preiskovanje in ako se bode vse skazalo in potêrdilo in bo Rim konečno poterdivno besedo izvel, pride gotovo čez kaj časa obširen popis njegovega življenja.

Dosedanje trojno preiskavanje se je godilo: prvo po kardinalu Miecislavu Ledohovskem 26. avg. 1884 v njegovem stanovanji; drugo v vatikanski palači 16. sept. 1889. in tretje v vesoljni seji ravno

tam 27. jan. tega leta pred sv. Očetom Leonom XIII. pri čemur so kardinali in svetovalci oddali svoje-glasove, sv. Oče pa so še le v dan 300letnice sv. Alojzija slovesno izrekli, da čednosti častitljivega služabnika Božjega Nuncija Sulpricija so zanesljive in junaške.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mali serpan)

a) Glavni namen:

Kerščanski zdravniki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII)

Zdravniki pa naj tudi sami k Gospodu molijo za dopuščenje, da bi se jim zaradi njih poklica posrečilo olajšanje in ozdravljanje pri bolnikih. To je pravilo za kerščanskega zdravnika; kakor bolnik, katerega hoče ozdraviti, mora tudi on oči k Gospodu povzdigovati, od katerega je zadobil svojo sposobnost za blagor terpečega človeštva in kateremu mora za njeno porabo odgovor dajati. Tudi mora zdravnik z vso vestnostjo, kar je v njegovi moči, storiti in brezizjemno umetnost in vedo v pomoč onim rabiti, ki so mu izročeni. Pri tem ne smé nikdar pozabiti na usmiljeno sočutje, kajti oni, s katerimi ima opraviti, so terpini, nikdar pozabiti na spoštovanje, kajti ljudje so, in imajo neumerjočo dušo, kateri škodovati nikakor ni dovoljeno, tudi zaradi zdravja ne, celo zaradi telesnega življenja ne. Verh tega naj kerščanski zdravnik po cerkveni zapovedi in kerščanski navadi v kerščanski ljubezni po svoji moči skerbi tudi za dušni blagor onih, ki so se mu zaupali. Na ta način je zdravnik resnično eden največih dobrotnikov človeštva in podoba usmiljenega Odrešenika, ki je samega sebe in svojo božjo nalogo, odrešenje človeštva, primerjal s podobo zdravnika, kateri je za časa svojega bivanja na zemlji svojo čudežno moč porabljal za to, da „je vsaktero bolezen ozdravljal“, ki je tudi svojim učencem ukazal: „zdravite bolne.“ ki je svoji Cerkvi zapustil ljubezen do bolnikov in za oskerbljevanje bolnikov obeta plačilo na dan sodbe, in sicer ne manjšega, kakor ko bi njega samega oskerbovali, ki pravi: kar ste komu izmed najmanjših storili, ste meni storili; ki celo nikdar ni dopustil, da bi ugasnila čudežna moč zoper bolezen, hiranje in vse napake telesa, temuč skazuje moč po svojih služabnikih na zemlji, na priprošnje svojih svetnikov v nebesih, pred vsem svoje preblazene Matere, katero pozdravljamo kot zdravje bolnikov. „Res, ne vé se dovolj.“ rekel je zato nedavno imeniten zdravnik in učenik zdravništva po pravici in z dolžno hvaležnostjo, „ne vé se, kaj je Jezus Kristus in njegova Cerkev storila za zdravništvo“. Jezusu Kristusu se imamo zahvaliti za slavo božjega pobratimstva in za kerščansko vstanovo našega poklica; Cerkvi pa za ohranitev vseh starih za napravo mediciničnega poduka in za najvstrajnejše in najterdnejše varstvo njegovo. To je vzrok, zaradi katerega v žalostnih razmerah sedanjega časa zdravnike rotim, da naj so od našega Gospoda Jezusa Kristusa ne ločijo.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

19. S. Vincencij Pavlj. Usmiljene sestre, njih vstavi in šole. Duhovska in deška semenišča. Družbe sv. Vincencija.

20. S. Jeronim Emil. Posvečevanje duhovnov. „Duhovni in obhajanci“. Nравnost in nevarne tovarniške razmere.

21. S. Arbogast. Zmaga v boju za kerščansko šolo. Več osiročenih in hudo opustošenih občin.

22. S. Magdalena. Pospeševalci apostoljstva. Kerščanski spokorniki in pokore potrebni. Mlada dekleta v nevarnosti.

23. S. Apolinarij. Poklic v duhovski in redovniški stan. OIstranitev jako zlih napak na značaju. Zelo zasledovani spreobrnjeneci.

24. S. Kristina. Večkratni spomin na uboge duše v vicah. Iz dolžnosti potrebna vdanost starišev v prid pravega poklica otrok. Stavbarske zadeve.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prečestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Vedno bolelna in pogosto napadana sorodovinka prav goreče priporočena. — Spreobrnjenje neke osebe na priprošnje sv. Jožefa. — Mladeneč za poboljšanje in izvolitev stanú, v katerem bi se ne pogubil. Veliko učenbev za dober vspéh ob koncu šolskega leta in za hvaležno serce do Boga in dobrotnikov. — Poseben dobrotnik naših dijakov živo priporočen za vso pomoč po njegovem blagem nameuu. —

Zahvala.

V mučni bojezni sem se priporočila presv. Jezusovemu Sercu, lurski Materi Božji in nje deviškemu ženinu sv. Jožefu. Vživala sem tudi nekoliko lurske vode ter obljubila, ako se mi zdravje poverne, da hočem očitno se zahvaliti. Ker se mi je res zdravje poverilo, želim s temi versticami svojo obljubo spolniti ter se iz dna serca zahvaliti za to presv. Jezusovemu Sercu, ljubi nebeški Materi in sv. Jožefu.

Františka Božnar.

Listek za raznoterosti.

Sv. Oče papež Leon XIII. so si mnogo zaslužnega prečast. gospoda Matija Jeriha, uršulinskega spovednika v Škofji Loki, imenovali svojega častnega kamernika s primerno vijolično obleko in z naslovom Monsignore. Častitamo prav iz serca!

Posvečevanje gg. novomašnikom Ljubljanskim bodo prevzviš. gospod knez in škof delili 19., 21. in 23. tega mesca.

Na večkratna vprašanja po lurski vodi odgovarjamo, da se dobiva pri č. g. Matiju Kolarju stolnem vikarju.

Sole. Višja gimnazija je v četrtek drugo polletje doveršila, ker začno se potem zrelostne skušnje. Zato je ob 8ih preč. g. kanonik prof. J. Marn imel slovesno sv. mašo z azistenco in zahvalno pesem v Šenklavžu. Nižja gimnazija z drugimi učilnicami doverši se teden pozneje. — Hvaležnosti do Boga in dobrotnikov ne pozabite, dijaki; dajajte lepe izglede našemu narodu na počitnicah!

Iz Ljubljane. (Novomašniki odločeni.) Četertoletniki: Alojzij Češarek, n. m. 2. avg. v Ribnici. — Franc Češarek, 2. avg. Ribnici. — Vaclav Filler, 26. julija v Bechlinu (Češka.) — Janez Globelnik, 26. julija v Polhovem Gradcu. — Anton Hribar 26. julija na Kerki. — Frančišek Indof, 26. julija pri čč. oo. frančiškanih v Ljubljani. — Valentin Jakelj, 26. julija na Dovjem. — Janez Kalan, 26. julija v Škofji Loki. — Frančišek Krumpestar, 9. avg. v Tunjicah. — Janez Lovšin, 9. avg. pri sv. Jakobu v Ljubljani. — Jakob Matjan, 2. avg. v Št. Vidu pri Ljubljani. — Henrik Povše, 2. avg. na Dolih (Litija.) — Alojzij Rudolf, 2. avg. v Črnem Verhu. — Jožef Seigeršmid, 26. julija v Idriji. — Janez Zabukovec, 25. julija na Brezjah.

Tretjeletniki: Ivan Abraham, 9. avg. v Idriji. — Janez Debelak, 26. julija pri čč. oo. Lazaristih. — Frančišek Pavlin, 2. avg. v Vipavi. — Jakob Pavločič, 2. avg. pri sv. Petru v Ljubljani. — Martin Poljak, 26. julija pri č. g. uršulinkah v Ljubljani. — Ivan Remier, 26. julija v Laškem na Štirnem. — Alojzij Šarec, 2. avg. na Holmcu pri Kamniku.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Novo mesto po mil. gosp. proštu 33 gld. 60 kr. — Osilnica 65 gld. — Cerklje pri Kerškem 18 gld. — Kranjska gora zopet 7 gld. — Sv. Križ nad Jesenicami 6 gld. 60 kr. — Sostro 32 gld. 70 kr. — Blaž Kos 50 kr. — Ihan 21 gld. 50 kr. — Nova Oseica 6 gld. 81 kr.

Za vstanovitev stalne večji rezidence čč. oo. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: VIII. zbirka 4 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Ant. Jamnik 10 gld. — Č. g. župnik Bl. Petrič 3 gld. — Č. g. župnik M. Pregelj 5 gld. — Ga. Fr. Božnar 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — M. Š. R 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Potočnik 2 gld. — „Detoljub“ č. g. Ant. Keržič 30 gld. — Č. g. župnik Ant. Hočevnar 2 gld. — Č. g. župnik Št. Joški Ant. Hočevnar 1 vel. terdnjak „za naj pridnišega dijaka naše kuhinje“.

Za sv. Očeta: Soriški farani po č. g. župniku 8 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. — Č. g. župnik Ant. Hočevnar v St. Lor. 2 gld. — Iz Mavčič po č. g. župniku (darovanje) 30 gld. 70 kr. — Stara Loka po prečast. g. dekanu (darovanje) 57 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Josip Kos, duhovni oskerbnik na Selih pri Šumbregu, 13 gld.

Za afrikanski misijon: Oseba iz Šentjurske fare 1 gld.

Za najpotrebniši misijon: Iz Radolice 5 gld.

Za razne dobre namene: Iz Preserja 9 gld. (Op. Naročnina oddali. Vr.)